

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 303-305. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuțiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also appeared in *Tomis*, Constanța, Anul V, Vol. XXXV, Nr. 8 (361), p. 8, august 2000.

Cântece de mahala

Ion Roșioru

”Fac și eu ce nu pot: literaturizez neliterarul”, spune într-un text al său părintele paradoxismului, Florentin Smarandache, autodiagnosticându-se. Și în *Cântece de mahala* (Ed. Abaddaba, Oradea, 2000), acest român stabilit în America, matematician de profesie și literat prolific, continuă să experimenteze un limbaj fără frontiere în direcția stradalului, zeflemelii, ocării, înjurăturii, descântecului, blestemului, miștoului etc., cu o vădită plăcere a zicerii de dragul zicerii, fletrisând falsele pudori, într-o competiție, parcă, de revalorificare a expresiilor neosiste și de evidențiere a demonetizării altora.

Aidoma lui Anton Pann al zilelor noastre, Smarandache adaptează și repune în circuit un spirit folcloric în ceea ce are acesta mai deocheat: ”vin’ la mine pe șestache.../hâța, hâța, hâța/se dă uța/fâța-/Când vrea Nuța/Nu vrea Puța/(Mangafaua/crește ca purceaua)/Iar când Daravela/Atuncea doarme Nela” (*Dorule, măi, dorulache*).

Uneori apropierea de poezia propriu-zisă se întâmplă aproape instantaneu: "Sunt cu iubirea la moarte/Mă prinde un soomn/ de șapte cai putere/și trei vaci cu lapte/ Nafura mă-sii!" (*Bagaboanța*).

Citită printr-o grilă "paradoxistă" cartea lui Florentin Smarandache apare ca o ilustrare a bucuriei libertății de exprimare, dinamitând prejudecățile și ipocriziile scortoase moralei comuniste, ca și pudibonderia salonardă aristocrată a literaturii de tip tradițional ce a ocolit și încă mai ocolește așa-zisele zone ale urâtului, pe care doar optzeciștii le-au exploatat până la secătuire.

Rămâne de văzut dacă timpul va valida sau nu asemenea texte ce s-ar putea să fie mult mai pe gustul adolescenților teribiliști de astăzi, legitimându-le spiritul "caracteristic", decât pe al cititorilor mai vârstnici, puritani prin definiție și alergici la argou și la orice altă formă de limbaj violent.

Dar, deja am deplasat problema pe teren sociologic, drept care ne oprim reproducând un poem ce excelează prin ludism și printr-o ingenioasă simetrie a termenilor pe care copiii îi asociază adesea dintr-o înnăscută dorință de regularizare: "Un pom și o poamă/un om și o oamă//O cheie și un chei/o femeie și-un

femei//Un cocoș și o cocoașă/un coș și o coasă//Fata și-a
luat un făt/o dată și un dăt/Moșul și-a luat o moșă/un
galoș și o galoasă” (*Poezie de Ilie*).